

РЕШЕНИЕ

№ 1229

гр. Бургас, 02.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, I ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на тридесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мариана Г. КарастА.а

Членове: Пламена К. Георгиева Върбанова
Кристиян Ант. Попов

при участието на секретаря Ани Р. Цветанова
като разгледа докладваното от Кристиян Ант. Попов Въззивно гражданско дело № 20222100502018 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.17 ЗЗДН. Образувано е по въззивна жалба подадена от Ю. А. Д. с ЕГН ***** против Решение №2047/28.09.2022 г.по гр.дело № 3767/2022г. по описа на Бургаския районен съд, в частта с която съдът е уважил молбата подадена от Н. Д. Б. ЕГН ***** , подадена лично и в качеството ѝ на майка и законен представител на детето В. Ю. Д. ЕГН ***** за осъществено спрямо тях домашно насилие от страна на Ю. А. Д. чрез налагане на следните мерки за защита: задължаване на Ю. А. Д. да се въздържа от извършване на домашно детето си насилие спрямо Н. Д. Б., и В. Ю. Д.; наложена е глоба в размер на 200 лв. на Ю. А. Д.. Със същото решение ответникът е осъден да заплати разноските по делото.

Във въззивната жалба се твърди, че обжалвания съдебен акт е неправилен и незаконосъобразен. Моли се за неговата отмяна и отмяна на заповедта за защита. Твърди се, че първоинстанционния съд е възприел фактическа обстановка, която не отговаря на събрания доказателствен материал. В обжалваното решение не бил отчетен факта, че са налице гр. д. гр.д. № 377/2022г. по описа на БОС за осиноване на детето от настоящия съпруг на молителката/свидетел по делото/ и гр.д. № 2464/2022г. по описа на БРС с правно основание чл. 135, ал.2 СК и чл.59, ал.9 СК, като молбата за защита била подадена веднага след като молителката узнава за висящото пред БРС дело по чл. 135 СК. Поради това молбата за защита била подадена след

повече от две седмици след инцидента. В обобщение се поддържа тезата, че липсва доказан акт на домашно насилие. Твърди се, че са налице косвени доказателства, които обосновавали неверността на обстоятелствата изложени в декларацията по ЗЗДН. Твърди се, че конфликт между страните има, но той е продиктуван от други висящи производства и предмет на настоящото дело не могат да са отношения, които не са свързани с акт на домашно насилие. Претендират се разноските сторени пред двете съдебни инстанции.

Постъпил отговор на въззивната жалба подаден от Н. Д. Б., подаден лично и в качеството ѝ на майка и законен представител на детето В. Ю. Д., в който въззивната жалба се оспорва като неоснователна. Твърди се, че от събраните доказателства по делото се установява извършен акт на домашно насилие от ответника срещу молителката и детето. Молбата за защита била подадена в законоустановения преклузивен срок и обстоятелството, че молбата не е подадена веднага след извършване на акта на домашно насилие се дължал на това, че молителката е потърсила помощ от психолог за нея и детето, тъй като психичното здраве на В. било по-важно в този момент. Посочено е, че наложената мярка за защита охранява интересите на детето и гарантира и гарантира спокойното протичане на срещите между бащата, майката и детето, с оглед избухливия характер на въззивника и съдебното му минало. Твърди се, че фактическата обстановка, която е приел първоинстанционния съд отговаря на доказателствения материал по делото и се моли за потвърждаване на първоинстанционното решение. Претендират се разноски.

Въззивната жалба е допустима, подадена в законовия срок и отговарящи на изискванията на чл. 260-261 ГПК.

При служебната проверка по чл. 269 ГПК, въззивният съд констатира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, поради което жалбата следва да бъде разгледана по същество.

Съдът като прецени материалите по делото, прие следното:

Производството е образувано по повод молбата на Н. Д. Б., подадена лично и в качеството ѝ на майка и законен представител на детето В. Ю. Д., за издаване на заповед за незабавна защита на молителката и детето от осъществено спрямо тях домашно насилие от страна на Ю. А. Д., Молителката твърди, че тя и ответникът са били във фактическо съжителство от началото на 2017 г. до началото на 2018 г., като детето им В. е родено на **.**.20** г. Твърди също така, че от раздялата им ответникът не се е интересувал от детето, а с решение по гр.д. № 3834/2019 г. на БРС той е бил лишен от родителски права. Заявява, че ответникът е започнал привидно да се интересува от детето, след като през м. ноември 2021 г. молителката му казала, че ще се омъжва и новият ѝ съпруг има желание да осинови В.. Тогава ответникът започнал да заплашва и да тормози молителката по телефона, както и да иска да вижда детето в определените със съдебното решение дни. На 14.05.2022 г. се състояла среща между тях, при която детето отказало да контактува с него и да му говори, като ответникът започнал да нервничи, да крещи на детето и на молителката, да псува молителката и да я заплашва, че

ще ѝ вземе детето, при което В. много се разстроила и се разтреперила от страх. Молителката заявява, че се уплашила най-вече за детето, тъй като ответникът е с избухлив характер, агресивен, непредсказуем и неконтролируем, приема упойващи вещества и многократно е осъждан. Твърди, че от тогава живее в непрекъснат страх, че при следващите им срещи ответникът отново ще прояви агресия към нея или към детето. Заявява също така, че детето много се разстройва при срещите с баща си, които я объркват и я стресират, тъй като между тях няма изградена каквато и да било емоционална връзка и детето не желае да има контакти с него.

Ответникът е депозирал писмено становище във връзка с молбата, в която е оспорил твърденията за осъществено от него домашно насилие по отношение на молителката и детето на 14.05.2022 г. Счита, че настоящото дело е провокирано от споровете между родителите във връзка с родителските права и стремежът на молителката да отчужди детето от него. Заявява, че на 14.05.2022 г. е отишъл да види В. съобразно определения режим на лични контакти между тях, но тя му казала, че не трябва да говори с него, тъй като татко ѝ се сърдел, при което ответникът си тръгнал, за да не мъчи детето. Твърди, че на посочената дата не е имало конфликт между него и молителката, като те дори не са разговаряли и ако детето е било разстроено, то това е било заради майката и нейния съпруг, които правят всичко възможно детето да го забрави.

За да се произнесе по основателността на въззивната жалбата, настоящият съдебен състав обсъди доказателствата по делото, във връзка с доводите на страните, при което приема от фактическа и правна страна следното:

Съгласно чл. 13, ал. 2, т. 3 ЗЗДН декларацията по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН представлява доказателствено средство за нуждите на производството по ЗЗДН. Специфичната доказателствената стойност на декларацията е предвидена в закона, защото в много от случаите актът на домашно насилие е осъществен в присъствието единствено на страните по делото, поради което други преки доказателства няма как да съществуват. Съдът не е длъжен да кредитира декларацията по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН, в случаите, в които за изложените от молителя факти в този документ липсват други косвени и непреки доказателства.

Настоящия съдебен състав намира, че е неоснователно възражението във въззивната жалба, че не следва да се кредитират показанията на св. Р.. Вярно е, че съдът следва да съобрази обстоятелството, че разпитаният свидетел, поради близостта си с молителката е заинтересован и показанията му следва да се преценят през призмата на критериите по чл. 172 ГПК и се явяват доказателствено средство с по-ниска доказателствена стойност. Въпреки това изнесените от този свидетел обстоятелства не противоречат на останалия доказателствен материал. Напротив подкрепят се от самата декларация по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН, която е доказателствено средство в настоящото производство. За описаното от свидетеля състояние на детето и майката свидетелства и прието становище на психолог Деспина Христова.

Достоверността както на показанията на св. Р., така и на декларация по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН се установява категорично и от твърдение на самия Ю. Д.. Видно от докладна записка и писмено сведение от Ю. Д. (л. 102 и л. 103 от първоинстанционното дело) към полицейска преписка вх. № 434000-5669/22 г., самият ответник е признал, че при срещата си с Н. Б. и В. Д., осъществена на 14.05.2022 г., е заявил на майката, че ще и вземе детето. При това положение се налага извод, че показанията на св. Р. са достоверни в цялост.

Ето защо въззивният съд, като прецени събраните в процеса доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира, че фактическата обстановка по делото се установява такава, каквато е изложена в обжалваното решение, поради което я възприема изцяло и препраща към нея на основание чл. 272 ГПК.

Безспорно описаните в молбата и доказани по настоящото дело, действия извършени от Д. представляват акт на психическо и емоционално насилие по смисъла на чл. 2, ал. 1 ЗЗДН.

Обстоятелството, че молбата за защита не е подадена непосредствено след срещата на 14.05.2022г. е без правно значение, доколкото същата е подадена в срока по чл. 10, ал. 1 ЗЗДН.

Същия извод се отнася и до обстоятелството, че са налице висящи съдебни дела относно осиновяване на детето и възстановяване на родителските права на Д. спрямо детето.

С тези съображения настоящия въззивен състав намира молбата за защита от домашно насилие за основателна, а възраженията във въззивната жалба за неоснователни. Районният съд е мотивирал достатъчно подробно мерките за защита, които следва да бъдат наложени на ответника с оглед характера и интензитета на упражненото насилие.

Настоящият въззивен състав изцяло споделя изводите изложени в обжалвания съдебен акт, поради което последният следва да бъде потвърден в цялост.

При този изход на спора в полза на въззиваемата страна следва да бъдат присъдени сторените от нея разноски пред въззивната инстанция.

Мотивиран от горното и на основание [чл. 271 ГПК](#), Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №2047/28.09.2022 г. по гр. дело № 3767/2022г. по описа на Бургаския районен съд в обжалваната част.

ОСЪЖДА Ю. А. Д., ЕГН *****, от гр.*** ул.*** № **, да заплати на Н. Д. Б., ЕГН *****, от гр.*** ж.к.*** бл.** вх.* ет.* еап.** сумата от 600,00 (шестстотин) лв., представляваща направените от нея разноски по делото.

Настоящото решение не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____